

Hvordan man skaber offentlig opinion

Følgende er en oversættelse af en gammel, men meget nyttig arabisk løbeseddel.

Det bemærkes at regeringer generelt frygter offentlig opinion og giver den en hel del opmærksomhed; og de sætter stor pris på offentlig opinion og indser dens effekt. Det er derfor at de har tendens til at overvåge den nøje.

I tider med krig og optøjer bliver kontrollen af offentlig opinion så meget mere betydningsfuld og regeringer bevæger sig hurtigt, for at knuse enhver offentlig opinion imod dem. I fredstid bliver kontrollen af offentlig opinion mere afslappet; men hvis de sansede, at nogle opfattelser, der kunne skade deres troværdighed, var ved at blive udspremt, ville de bevæge sig med det samme for at knuse dem, og forhindre dem i at provokere offentlig opinion imod dem; hvis de også sansede at visse opfattelser eller nyheder kunne udløse en offentlig opinion imod dem, ville de snart tage initiativet til at bekæmpe disse artikler, og forhindre den.

I Anden Verdenskrig bevidnede vi de stridende regeringer kontrollere offentlige opinioner nøje, og hindre en udspremselse af holdninger og opfattelser, som kunne true dem og blive en potentielt ugunstig offentlig opinion; og i kølvandet på Anden Verdenskrig, da en aftale blev indgået mellem USA og Rusland om at udsprede koncepter såsom frihed, selvstændighed og fremskridt i de koloniserede lande; for Rusland ville udslutte kolonialismen, og USA ønskede at ændre kolonialismens ansigt udadtil. For at modstå dette, tog de andre kolonialistiske magter nogle skridt for at bekæmpe disse opfattelser, ved enten at gøre modstand og undertvinge dem, eller forsøge at indplante dem, og give dem en fejlagtig betydning, og en realitet som modstred deres essens.

Da Hizb-ut-Tahrir dukkede op, og bar opfattelsen om den islamiske stat, var alle regeringer enige om at den skulle modstås og at partiets holdninger skulle stoppes så de ikke blev til en offentlig opinion imod dem. Da Allahs Sendebud (saaws) blev sendt, rykkede Quraish sig ikke til at begynde med, men da de sansede at hans (saaws) Budskab truede med at blive til en offentlig opinion, bevægede Quraish sig, for at gøre modstand og forhindre, at det blev til en offentlig opinion. Derfor har enhver regering som regel tendens til at bekæmpe enhver opfattelse, holdning eller nyhedsartikel som har potentialet til at blive en offentlig opinion imod den.

Hvad er det for en metode, disse regeringer adopterer i bekæmpelsen af den offentlige opinion?

For at besvare det, bemærkes det at regeringer har tendens til at bruge kræfter på at bekæmpe de opfattelser og holdninger der har potentiale til at blive offentlige opinioner og det gøres ved at forbyde disse fra at blive leveret på offentlige steder via direkte tale, såsom opråb eller almindelig tale, eller via indirekte tale, såsom at skrive dem i nyhedsaviser, magasiner og bøger. Regeringens arbejde koncentrerer primært på at forhindre de offentlige debatter; hvad angår de private samtaler, så gør regeringen ikke noget ud af det. Det er sandt at de i visse tilfælde har tendens til at slå ned på private møder, men dette sker faktisk sjældent, og det udføres af regimer som ikke har indset meningen med at styre, og sådanne tilfælde er faktisk isolerede og udgør ikke en del af regeringens strategi; altså anses de ikke for at være en del af regeringens arbejde, som har til formål at bekæmpe de opfattelser, der kunne blive til offentlig opinion.

Hvad angår et politisk parti, så har regeringerne tendens til at forhindre partiet i at afholde enhver offentlig aktivitet; de forbyder løbesedler, magasiner, nyhedsaviser, bøger, taler og offentlige taler, på gader, i moskéer eller caféer osv.... hvad angår studiekredse, og taler på private steder, så har regeringer aldrig gjort noget for at forbyde dem men det er dog kendt at der var nogle enkeltstående tilfælde som fandt sted i bestemte lande og disse var meget sjældne, og faktisk ikke baseret på regeringers initiativer og direktiver; altså udgør de ikke en del af regeringers drivkraft i bekæmpelsen af opfattelser, der kunne blive offentlige opinioner. Reelt har der ikke været noget forsøg på at forbyde de aktiviteter, der finder sted på private steder, såsom studiekredse og taler; hvis regeringerne ville forbyde kredsene, ligesom de forbød talerne og de offentlige taler, så ville de kunne gøre det, ligesom de formåede at forbyde løbesedler. Hvis de ikke gjorde det, så er det fordi de ikke fokuserede opmærksomt på det idet deres metode til at forhindre opfattelserne i at blive til offentlig opinion sker ved at forbyde udspremselsen af disse opfattelser, holdninger og nyheder på de offentlige steder.

Dette bemærkes også i Allahs Sendebuds (saaws) situation. Quraish var meget opsat på at forhindre Allahs Sendebud (saaws) i at tale på offentlige steder; de vantro plejede først at sende nogen for at modsige Allahs Sendebuds tale, og derefter tyede de til at skade og forfølge ham, for at forhindre ham i at tale til folk på offentlige steder; de plejede endda også at forhindre Abu Bakr (ra) i at bede i sin moské, han havde bygget ved siden af sit hus.

Dette indikerer, at metoden regenterne brugte for at forhindre opfattelserne, var forbydelsen af de offentlige taler, og dette indikerer også at den effektive måde, hvorpå man skaber en offentlig opinion, er ved at tale til folk på de offentlige steder.

Derfor er metoden til at frembringe offentlig opinion, at man taler til folk på offentlige steder. Men talen på offentlige steder kunne udføres privat med en eller flere personer såsom at tale til personer på en café hvor man sidder ved et afsides bord således at ingen anden person kan komme og lytte til talen eller såsom at tale privat med en patient på et hospital; denne type af tale ville ikke frembringe en offentlig opinion, for talen er nød til at være åben, således at den høres af den der ønsker at lytte. Man kunne også tale på gaderne eller på caféen således at enhver kan lytte men taleren kunne give nogle generelle og uklare opfattelser og han kunne forsøge at skjule hvad han virkelig ønskede at sige; dette ville heller ikke frembringe offentlig opinion for en lytter og andre der ønskede at lytte ville ikke kunne indse hvad talen handler om, og de ville derfor ikke være istand til at viderebringe den til andre; **talen skal derfor være åben og klar.**

Desuden kunne taleren levere en klar og åben tale og når han ser en regeringsansat så forholder han sig tavs, eller når han kommer til et punkt, hvor han ved at lytteren ikke er enig, afholder han sig eller undgår emnet; det frembringer heller ikke offentlig opinion; **talen bør ikke indeholde nogen forbehold, idet opfattelsen skal leveres klart og komplet som den er, så den kan spredes fuldstændigt med sine detaljer.**

Altså for at frembringe offentlig opinion skal talen holdes offentligt, åbent, klart, tydeligt og uden forbehold, og dette kan udføres på to måder:

- 1 - Den indirekte kontakt via nyhedsaviser, løbesedler og bøger.
- 2 - Den direkte kontakt, eksempelvis gennem taler og konversation.

Den indirekte tale kunne frembringe en offentlig opinion, men den igangsætter ikke en offentlig bevidsthed, og den bidrager heller ikke til opbygningen af et folkeligt grundlag.

Den offentlige opinion som vi ønsker at frembringe, er den der udspringer fra en generel bevidsthed og den vi ønsker at opbygge på et folkeligt grundlag. Og det kan ikke lade sig gøre, medmindre kontakten er direkte og personlig.

Den offentlige opinion, som vi ønsker at frembringe, er den som udføres ved at tale personligt til folk på de offentlige steder åbent, klart, og uden forbehold. Dette bliver betegnet som den folkelige kontakt. Metoden til at frembringe den ønskede offentlige opinion, er derfor at udføre den folkelige kontakt.

Men det skal dog lige nævnes, at meningen med den folkelige kontakt i denne sammenhæng, ikke har nogen forbindelse til de slogans der udbasuneres i dag, såsom den folkelige ledelse og folkelige reaktion osv.; det er derimod en specifik term, som er blevet brugt for at beskrive en bestemt realitet.

Og hvad der gentages i dag er blot en samling af termer som er blevet taget fra hvad vesterlændingene skrev i deres bøger om psykologi og sociologi om grupperne, deres oprettelse og deres dannelse. Disse termer har den forkerte betydning af to grunde: den ene er fordi, da psykologer og sociologer skrev om disse sager, så gjorde de det på basis af, at disse begivenheder er delvise, og så begik de fejl da de foretog en generel analogi med alle begivenhederne; hvad de skrev, formede derfor en del af den generelle analogi, og dette var forkert. En del af hvad der blev skrevet, var baseret på logiske deduktioner, og ikke en sansning af realiteten; for den logiske deduktion er tilbøjelig til fejl idet det er en samling af teorier der er blevet udledt via logik og dermed

adopteret som principper; så at basere ens handlinger på disse, vil uden tvivl være forkert, altså ville det være forkert at tage dem i betragtning.

Den anden er fordi dem der gentager disse slogans forsøger at implementere dem over begivenheder som er anderledes end dem, de i teorien blev designet til. Derfor træder de forkert, når de forsøger at implementere dem, med en holdning om, at disse teorier er korrekte; altså modsiger de sig selv. De siger nogle gange: "De overfladiske masser"; andre gange vil de sige: "Masserne er blevet bevidste". Bevidsthed står i modstrid med overfladiskhed; hvad der derfor bliver sagt om masserne, fra dem som er påvirket af den vestlige kultur, skal forkastes; et kig på realiteten vil være den mest passende fremgangsmåde.

Masserne betyder faktisk den gruppe, som er forsamlet permanent. De forskellige grupper findes normalt på offentlige steder; det vil være meget sjældent at støde på grupper på private steder skønt en gruppe kan være forsamlet på et privat sted men sådan en gruppe kan ikke kaldes for masser. Og hvad der menes her er talen eller kommunikationen med grupper, som er forsamlet permanent. Den rigtige term at bruge for at beskrive den folkelige kontakt, vil derfor være talen til folk på de offentlige steder.

Der skal gøres opmærksom på nogle sager:

1 - Den folkelige kontakt betyder ikke talen til gruppen eller grupperne, men talen til folk på de steder hvor grupperne, dvs. masserne kan findes, uanset om talen sker til en person, gruppe eller grupper; dette vil sige, at tale på de offentlige steder; talen til en gruppe på et privat sted, eksempelvis talen til en gruppe i et hus, vil derfor ikke blive betragtet som en folkelig kontakt, men talen til et enkelt individ i en travlt beskæftiget butik eller på gaden vil blive betragtet som folkelig kontakt og dette kunne frembringe offentlig opinion; altså det som har betydning, er det sted hvor talen gives og talens omstændigheder, og ikke gruppen eller individet.

Så når regeringerne beslutter sig for at forhindre en offentlig opinion, så har de tendens til at forbyde talerne på de offentlige steder, endda til en enkelt person, hvorimod de ikke forsøger at forbyde talerne, som holdes på private steder, selv hvis det var til en gruppe; husransagninger, som finder sted under undtagelsestilstande for at forbyde et møde, er en sjælden forekomst og isolerede tilfælde, der ikke udgør en metode eller strategi og denne type af forbud, sker faktisk for at forhindre en sammensværgelse, og ikke for at forhindre offentlig opinion.

2 - Den folkelige kontakt er ikke talen til samfundet; altså ville det være upassende i denne sammenhæng, at overvåge typen af de eksisterende forhold blandt folket. Det er derimod en tale til folket med det formål, at overdrage opfattelser, holdninger eller nyheder til dem, som folket til gengæld vil tale om og viderebringe og sprede; altså vil formålet være, at få dem til at tale om disse opfattelser og holdninger. Der skal ikke gøres en forskel på en by og en landsby, eller et rigt og et fattigt område, eller et muslimsk og ikke-muslimsk område, og heller ikke på et kapitalistisk og et islamisk område; den samme sti skal betrædes på ethvert sted, og med enhver gruppe, så længe den tale finder sted på et offentligt sted, uden at man tager noget som helst andet i betragtning.

Dette er den folkelige kontakts natur: at tale personligt, åbent, ærligt, tydeligt, og uden forbehold til folket på offentlige steder.

Denne kontakt kunne forekomme i adskillige situationer, og nogle er dem er følgende:

- At tale åbent på gaderne.
- At tale åbent på caféerne.
- At tale åbent i moskéerne.
- At tale åbent på hotellerne og kontorerne.
- At tale åbent i regeringsdepartementerne.
- At tale åbent på de hyppigt besøgte badeanstalter, og ikke på forladte strande eller flodbreder.
- At tale åbent i bilen, toget, flyet osv.
- At tale åbent på hospitalet og i doktorens lægepraksis.

- At tale åbent i offentlige parker.
- At tale åbent i radioen og på fjernsynskanaler, og desuden bruge højtalere.

Alt dette er situationer, hvori den folkelige kontakt kunne finde sted, og hvor man kan vælge den situation, man ønsker eller den, der kunne være til rådighed for vedkommende. Hvad angår typerne af folkelig kontakt så er de begrænset til hvad der reelt kan blive sagt, eksempelvis taleren er en type; en anden type kunne være almindelig tale, og dette inkluderer debatter, diskussioner og foredrag; alle disse typer er generelt til rådighed for enhver; hvis man ikke kunne holde en tale, kunne man foretage en almindelig samtale, og hvis man ikke kan holde et foredrag, kunne vedkommende deltage i en debat eller en diskussion.

Hvad angår fremgangsmåderne for folkelig kontakt så er disse ikke begrænset, men de afgøres af kontaktens natur; en person kunne for eksempel bruge en fremgangsmåde, hvor han er modstander af en handling eller en holdning eller han kunne spørge om en handling eller en holdning eller noget andet; han kunne også gøre opmærksom på noget, en handling, eller en holdning; og der findes adskillige andre fremgangsmåder, hvor personens kreativitet kan give sanselige resultater, og forkorte tiden for frembringelsen af offentlig opinion.

Dette er selve metoden til at frembringe den ønskede offentlige opinion, som er udførslen af den folkelige kontakt i alle dens forskellige situationer, i alle dens typer, og i fremgangsmåder, hvor kreativitet er tydelig.

6. Rabi' al-Thani 1383
25. august 1963